

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 43. Formosus ab Auxilio defensus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

§. XLIII.

Sæculum X.

A. C. 907.

Formosus ab Auxilio defensus.

Probabilis admodum conjectura est, sedente Sergio Auxilium Presbyterum Scripta sua, quibus Ordinationes a Formoso Papa factas defendit, in lucem edidisse. Sunt vero tria, atque primum est Collectio testimoniorum ad probandum primo, quod Translationes Episcoporum non nunquam sint licitæ, & refert falsam Decretalem Anteri, tum etiam complura exempla, omnia ab Ecclesia Græcorum accepta. Citat decimum quintum Canonem Nicenum, Translationem Episcoporum damnantem, tum duos primos Canones Sardicenses, & quia, ipso Judice, nimis rigidi sunt, perperam asserit, esse privatam opinionem Osi, cujus nomen præferunt. Probat Auxilius secundo, non magis licitum esse, iterare Ordinationem quam Baptismum, atque Ordinationem ab Episcopo etiam condemnato peractam nihilominus esse validam. (*)

*Ap. Morin.
de ordin.**Sup. lib. XI.
§. 19.**Lib. XII.
§. 37.**c. 17. 18.
c. 19. 20.
Etc.*

Absur-

(*) Constans hæc est in Ecclesia Romano-Catholica Doctrina; Episcopum semel rite ordinatum semper Sacramentum Ordinis valide, etiam non semper licite, aliis conferre posse. Quam ambigua autem & confusa sint omnia apud Protestantem ad Sacrum Ministerium nec rite vocatos,

Sæculum X.

A. C. 907.

c. 28.

Absurda, quæ sequerentur, si valor Ordinationis illorum, quibus Formosus manus imposuit, in dubium vocaretur, exponit in hunc modum: *Sequetur, Religionem Christianam ab annis ferme viginti in Italia defecisse, Episcopos a Formoso ordinatos nihil egisse, cum Ecclesias dedicarunt, Altaria consecrarunt, Sanctum Chrisma benedixerunt, item nec ab ipsis, nec a Presbyteris fontes Baptismatis potuisse sanctificari, nec eos vere Missas celebrasse, nec ullam Oblationem vivis mortuisque (*) salutarem fecisse. Preces matu-*

tos, nec ordinatos, audiamus Cardinalem Bellarminum in Præf. ad Controv. de Sacram. tam folide quam eleganter ita præudentem: *Hæreticos homines, ut est apud Isaiam Prophetam Cap. 19. Spiritu vertiginis agitari, & tanquam Babylonice turris ædificatores, sic inter se linguis & moribus esse divisos, ut alius alium non agnoscat, nulla re magis quam disputatione Sacramentaria comprobatur. Etenim cum de Sacramentis agitur, sive nomen, sive natura, sive numerus, sive efficacia, sive quid aliud in controversiam adducatur, non modo inter se acerbissimis contentionibus altercantur, sed etiam ita inepte atque absurde plerumque disputant, ut de stultitiæ palma contendere, vel de gloria imperitiæ dimicare velle videantur.*

(*) Inde consuetudo perpetua pro defunctis orandi contra Protestantes probatur.

matutinas aliarumque horarum non fuisse exauditas, Diaconos & Subdiaconos sine fructu munere suo fuisse functos. Dieendum fore, totam Ecclesiam culpam admisisse, quod has Ordinationes in Concilio approbaverit. Si Formosus male ordinatus fuit, in quem culpa rejicienda erit, nisi in populum Romanum, qui eum elegit, in Clericos & Principes, qui, quoad vixit, ab eo Hostiam Corporis & Sanguinis Domini Nostri acceperunt, & cum ipso Stationibus ceterisque Solemniis interfuerunt? Quid vero illi deliquisse dicendi erunt, qui a remotioribus provinciis advenerunt, ut Ordinationem a S. Petro per manus Vicarii ipsius acciperent? Deinde illis Auxilius respondet, qui in excusationem afferebant auctoritatem Superioris, cui resistere non potuissent, & affirmat, Superioribus non esse obediendum scelera imperantibus, nec timendam esse excommunicationem injustam, sed distinguendam (*) esse Sedem, cujus Reve-

Sæculum X.
A. C. 907.

c. 29.

c. 32.

c. 33. 34.

(*) Ad hunc locum in Natali Alexandro sequentem lego Reflexionem; Prudenter monet JOANNES MORINUS Congregationis Oratorii vir doctissimus, præfatione in duos Auxilii libellos, quos edidit in Commentario de Sacris Ordinationibus, hanc distinctionem cautius fuisse explicandam. Prætextu enim honoris conservandi

Sæculum X. Reverentia nunquam esset exuenda, a
 A. C. 907. Pontifice, quem errantem Fideles sequi
 non deberent. Concludit, sibi ceteris-
 §. 40. que a Formoso ordinatis Gradus suos
 esse servandos, usque dum in hac cau-
 sa Concilium universale pronunciaffet.

Scriptum Auxilii secundum ad Leo-
 nem Episcopum Nolanum dirigitur, cui,
 olim a Formoso ordinato, vehementer
 instabant, ut Ordinationem suam nullam
 fuisse profiteretur. Cum hac de re
 Francorum doctissimos, atque etiam
 quosdam Beneventanos consulisset, re-
 sponderant datis literis; caveret sibi, ne
 hunc errorem admitteret. Tum etiam
 Auxilium rogavit, ut ad ea, quæ sibi ob-
 jiciebantur, responderet. Unde Auxi-
 lius, transmissio ad eum Scripto primo,
 plenius ipsi satisfactorius secundum quo-
 que

*di Throno Apostolico debiti, habenæ laxantur
 convitiatoribus Pontificum; unde necessario &
 evidenter convitia in Sedem ipsam reflectuntur.*

Sine dubio cautissime adhibenda est ista di-
 stinctio, quæ tamen non nunquam est necessaria;
 & tunc nomine Sacræ Sedis non, exempli cau-
 sa, Sergius III. sed tamen plerique Romanorum
 Pontificum, S. Petri in Cathedra Romana Suc-
 cessorum, quibus Christus Dominus singularem
 gratiam & infallibilitatem ad regendam Ecce-
 siam suam promisit, & hucusque dedit, acci-
 pi possunt.

que composuit. Præmittit Quæstionem Sæculum X.
 generalem, an Ordinatio vi collata sit A.C. 907.
 valida, & respondet affirmative, quod C. Majores.
 confirmat exemplo Baptismi vi adulto S. item
 collati, quem valere asserit. Sed in utro quær. extra
 que fallitur. de Bapt.

Secundum hoc Scriptum Dialogus
 est, quem Auxilius exorditur in hunc
 modum: Aggressor: *Formosus relicta*
Sponsa sua alienam rapuit. Vult dice-
 re, quod dimissa Ecclesia propria Sedem
 Romanam illi abstulerit, qui in ea legi-
 time ordinandus fuisset. Defendens: *Non*
est mihi curæ, an Formosus Sponsam ha-
buerit. Satis est, quod Ordinatio, ab
 ipso facta, fuerit canonica. Aggressor:
Formosus Papa non fuit. Ergo Ordina-
 tio ab ipso peracta nulla est. Defendens:
Formosum Papam agnoverunt compluri-
bus annis non Imperium Romanum modo,
sed etiam Gentes barbaræ, atque Clerici
ex Regionibus remotissime positæ Romam
venerunt, de more Ordinationem rece-
pturi.

Hæc verba Auxilii notari merentur.
 Repetit deinde eadem argumenta, quæ
 in primo Scripto, de valore Ordinatio-
 nis Episcopi, etiam in causa Hæresis da-
 mnati, attulerat. Ad exemplum Con-
 stantini Papæ, cujus Ordinationes nullæ
 fuerant declaratæ, dicit, bene factum, Sup. lib.
 quod Constantinus fuisset depositus, er- XLIII.
 ratum S. 53. 57.

Hist. Eccles. Tom. XIII. I *ratum*

Sæculum X. ratum vero, quod eidem oculi eruti, ab
A. C. 907. ipso Ordinatis iterum manus impositæ, &
 coacti, sacramento se obstringere, se nun-
 quam Ordinem Clericalem recepturos
 Afferit, secundo Ordinatis nullum Or-
 dinis sui officium esse obeundum, & Pa-
 pæ ad Synodum vocanti, ubi causa ma-
 nifeste mala est, non esse obtemperan-
 dum.

c. 10.

c. 12.

c. 20.

c. 22.

Dicit, Formosum jam amplius judi-
 cari non posse, postquam Dei Judicio
 fuisset præsentatus. *At vero, inquit Ag-
 gressor, post suam Depositionem non po-
 tuit esse Episcopus, & multo minus Papa.*
 Defendens respondet: *Quia auctoritate
 Sacræ Sedis depositus fuit, eadem aucto-
 ritate reconciliatus est.* Adversarius:
*Quando depositus fuit, juravit super San-
 cta Evangelia, se nunquam Urbem intra-
 turum, & nunquam Ecclesiam suam Cathe-
 dralem repetiturum. Ergo reconciliari
 non potuit.* Defendens: *Ejusmodi ju-
 ramentum ipsis Gentilibus detestandum
 videri posset! jurare, nunquam ad limina
 Apostolorum redire se velle, & reconcilia-
 tionem petere! quanta crudelitas!* Ad-
 versarius: *An Papa reconciliare virum
 debuit, proprio ore condemnatum?* De-
 fendens: *Id metu extortum fuit. Suf-
 ficit, quod postea auctoritate S. Sedis re-
 conciliatus fuerit.* Adversarius: *Demus
 tibi, quod Formosus fuerit reconciliatus;*
 sed

sed deinde eum cupido gloriae ad dimittendam Ecclesiam suam impulit. Defendens: *Incertum, an ambitione ductus S. Sedem conscenderit; quare, Dei Iudicio relinquendus est. His enim omnibus non obstantibus tota Romana civitas & adjacentes Regiones testantur, Formosum virum fuisse eximia Sanctitatis, paucissimis exceptis, qui famam defuncti proscindunt.* Sæculum X.
A. C. 907.

Adversarius: *Quod vero nunc obijciam, nunquam solves. Quando Formosus advenit in Papam ordinandus, manus sibi imponi voluit tanquam non Episcopo; unde Dignitatem Papalem non modo non accepit, sed etiam, quam habebat, Episcopalem amisit. Defendens: Viri tunc cum Formosus in Throno Papali collocaretur, præsentés a me interrogati, responderunt, esse falsissimum, quod in ista Translatione Formoso manus fuissent impostæ, sed, inquiebant, veluti peregrinantes ambulando orant, ita nos orantes Electum ad Sedem Apostolicam deduximus & inter preces convenientes in Thronum Papalem eveximus. Adversarius: Superfunt hodieque complures viri fide digni, qui Formosum petiisse, iterum sibi manus imponi testatum faciunt. Defendens: Et ego cum pluribus aliis certissime scio; istud a solis Formosi inimicis in vulgus spargi. At Leges Divinæ hu-*

c. 26.

c. 27.

Sæculum X. manaque testimonium inimicorum reji-
A. C. 907. ciunt.

c. 29.
Formosus
defensus.

Adversarius: In Concilio quidem Ra-
vennae celebrato Ordinatio Formosi vali-
da fuit declarata; sed nullam habemus
rationem illius Decreti, scilicet magna
pecunia vi extorti. Defendens: Dicit,
quod probare nequis. Illud vero luce cla-
rius, omnes ferme Italiae Episcopos huic
Concilio interfuisse. Quare, si Deo dispo-
nente Imperator Concilium Universale
convocaverit, quid de vobis decerneretur,
qui tot Episcoporum Judicium rejicitis?

c. 30.

Adversarius: Stephanus, qui tertius a
Formoso Petri Sedem tenuit, eum esse no-
centem usque adeo persuasum sibi habuit,
ut ejus cadaver e tumulo proferri, & in
Concilium raptari jusserit, ubi vestibus
Sacerdotalibus spoliatum, lacicorum in-
dumento tectum, abscissis dextræ duobus
digitis in sepulchro peregrinorum posi-
tum, & tandem in Tiberim provolutum.
Defendens: Nempe, ferarum rabies isto-
rum, qui hæc fecerunt, animos occupave-
rit, necesse est; quis unquam barbarorum,
ne dicam Christianorum, ita in mortuum
sæviisse perhibetur? Etsi autem illa Trans-
latio ab una Sede ad aliam illicita fuisset,
nihilominus lenitate viros Ecclesiasticos
decente tolerari debuisset, & non crudeli-
tate in illam usque diem inaudita puniri.
Tum Concilium universale cogere oportebat,

bat, & prohibere, ne istud factum Romæ unquam in exemplum traheretur. Deinde contendit, juramentum vi adhibita extortum, nisi peccatum subsit, esse servandum.

In Scripto tertio Auxilii nostri Aggressor asserit, ordinationem Formosi fuisse illicitam, postquam juramentum edidisset, nunquam se consensurum, ut in Sacram Sedem eveheretur. Et Actor, id est, Defendens id non negat, sed affirmat, Ordinationem Formosi nihilominus fuisse legitimam propter Ecclesiæ emolumentum, quod cujuscunque hominis privati voluntate potius esset. Tunc vero liquido patuisse, utilitatem Ecclesiæ id postulare, quod ad subeundum Supremi Pastoris officium Formoso nemo dignior inveniretur. Subjungit hujus Pontificis Elogium: *Formosus toto vitæ suæ tempore virum omnino gravem se probavit. Nunquam gustavit vinum, non manducavit carnes, virgo permansit usque ad vitæ finem, quem anno ætatis octogesimo attigit, convertit Bulgaros, Doctrinæ Christianæ veritatem Sanctæ vitæ exemplo confirmans. Hæc mihi in Scriptis Auxilii notatu digna visa sunt.*

§. XLIV.

Concilium Troslejanum.

In Francia Heriveum Archiepiscopum

I 3

Remen-

Sæculum X.
A. C. 907.

c. 32.

Annal. to. 4.
p. 610.

p. 619.